

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **T. S.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2017, č.j. 60/2014-160-SPR-3,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2017, č.j. 60/2014-160-SPR-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 26. 4. 2011, č.j. MHMP 351155/2011, sp.zn. 857133/2010 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v registru řidičů jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů ke dni 9. 10. 2010 byl potvrzen, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v prvním žalobním bodu namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán pouze konstatoval, že záznamy

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

bodů odpovídají oznámením o uložení blokových pokut a zákona, ale již se konkrétně nezabýval tím, zda např. přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (zákon o silničním provozu), ze dne 24. 5. 2010 vůbec splňoval podmínky pro bodový postih, tj. zda se jednalo o překročení rychlosti o více jak 5 km/h v obci. Obdobně platí dle žalobce i pro přestupek ze dne 7. 9. 2010, kde se měl správní orgán zabývat tím, zda došlo k předjíždění z jednoho jízdního pruhu do druhého, a zda tím žalobce ohrozil jiného řidiče. Rovněž pak namítal, že se správní orgán nijak nevypořádal s tím, že jízda na žlutý signál „Pozor!“ není bodovaná.

- [3] Dále v tomto žalobním bodu namítal, že se správní orgán měl v řízení o námitkách zabývat i tím, zda došlo v souladu se zákonem o silničním provozu k odečítání bodů. Nepřezkoumatelnost pak dále spatřoval v tom, že z napadených rozhodnutí není zřejmé, podle jaké časové verze příslušných předpisů bylo rozhodováno. Nelze tak dle názoru žalobce přezkoumat, zda byl respektován obecný zákaz retroaktivity, resp. zda byla dodržena zásada retroaktivity in mitius. Namítal, že novější právní úprava je pro něj příznivější, zejména se jedná o zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), který umožňuje uložit sankci v nižší výměře, než jakou ukládá zvláštní zákon. Namítal, že v řízení uplatňoval několik skutečností (délka řízení, rodinné poměry, potřeba řidičského oprávnění pro výkon zaměstnání), které by dle jeho názoru mohly vést ke snížení sankce. Rovněž pak namítal, že žalovaný pochybil, pokud aproboval postup správního orgánu I. stupně, neboť záznamy dalších bodů po dosažení hranice 12 bodů se nezaznamenávají.
- [4] Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že bylo porušeno ustanovení § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož správní orgán rozhodoval na základě několika podkladů rozhodnutí, aniž je však řádně provedl jako důkaz a o dokazování pořídil protokol, resp. správní orgán žádné dokazování neprovedl či neumožnil žalobci se jej účastnit. Tím byla dle žalobce porušena zásada bezprostřednosti.
- [5] Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal vady výroku. Namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nesrozumitelný pro neurčitost, neboť z něj není zřejmé, proti jakým záznamům byly podány námitky, ani jaké záznamy (ohledně jakých přestupků) jsou potvrzovány (a v jakém bodovém stavu). Výrok prvostupňového rozhodnutí je dle žalobce nedostatečný, neboť takto vyznívá spíše tak, že žalobci byl dne 9. 10. 2010 proveden záznam 12 bodů, což je v rozporu se skutečností, a navíc k tomuto dni správní orgán žalobci zaznamenal 15 bodů.
- [6] Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť mu nikdy nebylo sděleno, že by za přestupky, kterých se měl dopustit, byl prováděn též záznam stanoveného počtu bodů. Správní orgán tak rozhodoval o tom, že žalobce postupně naplňuje znaky skutkové podstaty jiného správního deliktu (přestupku) podle ustanovení § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu a důsledkem každého rozhodnutí byla též sankce (záznam stanoveného počtu bodů), žalobce však o tom nebyl nikdy informován. Takovou praxi žalobce označil za rozpornou s právem na spravedlivý proces. Rovněž namítal, že mu nebylo řádně sděleno obvinění i proto, že mu v rámci oznámení o dosažení celkového počtu 12 bodů nebylo sděleno, jakými konkrétními přestupky mělo k dosažení takového počtu bodů dojít.

- [7] V pátém žalobním bodu pak žalobce namítal, že nesouhlasí se způsobem, jakým správní orgány vypořádaly jeho námitky k jednotlivým přestupkům. Uvedl, že v řízení namítal, že byl do podepsání pokutových bloků vmanipulován policisty, kteří na něj činili psychický nátlak, ve dvou případech byl k podepsání donucen bezprostředně po dopravní nehodě, které se účastnil, přičemž byl zároveň policisty uveden v omyl, že podpisem pokutového bloku se zbavuje možnosti bránit se proti přestupku. Namítal, že nesouhlasí s hodnocením těchto námitek ze strany správních orgánů, které konstatovaly, že tyto jsou v řízení o námitkách dle ustanovení § 123f zákona o silničním provozu irelevantní, neboť předmětem tohoto řízení je dle žalobce zejména to, zda existuje způsobilý podklad k záznamu jednotlivých bodů. Pokud však tvrdil, že nedal vážný a svobodný souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení, pak je zřejmé, že způsobilost pokutových bloků k záznamu bodů zpochybňuje. Pokud se tak správní orgány necítily k vyřízení námitek příslušné, jak uváděly, tak měly dle žalobce postupovat podle ustanovení § 12 správního řádu, tj. měly je postoupit věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Dle žalobce pak správní orgány pochybily rovněž v tom, že nejednali v součinnosti s příslušnými útvary obecní a státní policie, ačkoliv jim bylo známo, že žalobce proti některým přestupkům podal podnět k provedení přezkumného řízení, resp. návrh na obnovu řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že žádný pokutový blok zrušen nebyl, ale neuvedl, z čeho a jak to dovozuje.
- [8] Žalobce v tomto žalobním bodu dále namítal, že jelikož zákon nestanovoval žádnou prekluzivní lhůtu, je nutné užít analogicky lhůtu pro projednání přestupku (1 rok), tj. odpovědnost za tento přestupek zanikla rok od dosažení celkového počtu 12 bodů, tj. dne 9. 10. 2011. Uvedl, že i kdyby měla být prekluzivní lhůta odvozována např. od správního deliktu provozovatele vozidla či méně závažných trestných činů, pak je i tak zřejmé, že již k prekluzi dávno došlo, neboť ke dni podání to bylo již více než 7 let od okamžiku, kdy mělo dojít k „vybodování“. Závěrem pak namítal, že správní orgány v daném případě neřešily, zda dosáhl celkového počtu 12 bodů zaviněně, což je znakem přestupku fyzické osoby nepodnikající dle zákona č. 250/2016 Sb.
- [9] Dále žalobce vyjádřil svůj nesouhlas a nesouhlas svého právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
- [10] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [11] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Nejprve obecně popsal funkci bodového systému a dále uvedl, že počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, nelze tedy uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány. Dále uvedl, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu rozlišuje řízení o jednotlivých přestupcích od řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů. V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů lze zkoumat především to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam v registru řidičů proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Konstatoval, že v nyní posuzované věci správní orgány postupovaly dle právních předpisů, neboť žalobce v průběhu celého řízení nenamítal skutečnosti, které by vyžadovaly vyžádání si podkladů pro záznam bodů. Uvedl, že námitky směřující do průběhu uložení blokové pokuty jsou irelevantní, neboť

žalobce toto mohl řešit dříve (mohl podat mimořádný opravný prostředek, stížnost na postup zasahujících policistů).

- [12] K námitkám, že se správní orgány měly zabývat tím, zdali došlo k překročení rychlosti o 5 km/h v obci, nebo zdali došlo při přejíždění k ohrožení jiného řidiče, žalovaný uvedl, že oznámení obsahují popis skutku, když u rychlosti je uvedeno, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 13 km/h, a u přejíždění je zřejmé, že došlo k ohrožení řidiče, neboť došlo ke srážce vozidel. Správní orgán tak měl všechny informace k tomu, aby mohl konkrétní osobě zaznamenat příslušný počet bodů. K námitce týkající se příznivější novější právní úpravy žalovaný uvedl, že tento princip je použitelný pouze na věci doposud ve správním řízení neskončené.
- [13] K námitce, že nebylo žalobci sděleno obvinění, žalovaný uvedl, že žalobci v řízení o námitkách žádné obvinění sděleno není, neboť mu je pouze sděleno dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu, je poučen o možnosti podat námitky. V rámci správního řízení pak byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, ke kterým měl možnost se vyjádřit.
- [14] K námitce uplynutí prekluzivní lhůty pak žalovaný uvedl, že průtahy vznikly z důvodu dlouhodobé přetíženosti věcného odboru, avšak tato skutečnost nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž zmínil, že žalobce mohl až do pravomocného rozhodnutí o odvolání nadále řídit vozidlo.
- [15] K námitce ohledně výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že právě záznamem 12 bodů ke dni 9. 10. 2010 žalobce dosáhl 12 bodů, na základě čehož správní orgán I. stupně zahájil předmětné řízení. K tvrzení žalobce, že k tomuto dni dosáhl 15 bodů, žalovaný uvedl, že v ustanovení § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu je zcela jasně uvedeno, že příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů. K tomu uvedl, že platné právní předpisy nestanoví povinnost informovat žalobce o jednotlivých záznamech učiněných v registru řidičů.
- [16] Žalovaný dále k námitce, že si měl před vydáním rozhodnutí ověřit, zda nedošlo ke zrušení některého z podkladů, uvedl, že vzhledem k době odvolacího řízení vycházel z toho, že o této skutečnosti nebyl informován, a to jak ze strany správního orgánu I. stupně, tak ze strany žalobce. V případě zrušení pravomocného rozhodnutí o přestupku by došlo k přepočítání bodů v kartě řidiče, o čemž by žalovaného příslušný orgán, který vede registr řidičů, neprodleně informoval.
- [17] Dne 21. 6. 2019 byla soudu doručena replika žalobce k vyjádření žalovaného, ve které žalobce zejména rozvedl námitku prekluze. Uvedl, že do 1. 7. 2017 bylo „vybodování“ jiným správním deliktem, a proto je od účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. přestupkem, na který se vztahuje promlčecí lhůta 1 roku dle ustanovení § 112 odst. 2 tohoto zákona. Žalobce v replice odkázal na četnou judikaturu správních soudů a Ústavního soudu a uvedl, že „vybodování“ po téměř 7 letech je zcela zjevně nepřiměřené. K námitce týkající se absence souhlasu žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2016, č.j. 2 As 183/2016-38 uvedl, že tato námitka je přípustnou námitkou v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů. K námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak žalobce doplnil, že tím, zda lze z oznámení dovodit, že měl být proveden záznam 2 bodů ve vztahu k překročení rychlosti, se měl správní orgán zabývat v odůvodnění svého rozhodnutí, jelikož se bodové hodnocení

za překročení rychlosti neuděluje, pokud je rychlost překročena o méně jak 5 km/h v obci nebo 10 km/h mimo obec. Stejně tak se měl dle žalobce správní orgán zabývat tím, zda při přejíždění z jednoho pruhu do druhého došlo k ohrožení jiného řidiče, což je předpoklad pro záznam bodů.

- [18] Při ústním jednání před soudem konaném dne 18. 7. 2019 zástupce odkázal na podanou žalobu a zdůraznil, že výrok napadeného rozhodnutí je nesprávný a vadný. Dále poukázal na velký časový interval do konečného rozhodnutí o námitkách. Rovněž zdůraznil, že bodový systém je represivní, přičemž je vadou, že řidič přesně neví, kolik má bodů.
- [19] Žalovaný při ústním jednání odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě a na platnou právní úpravu.
- [20] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [21] Dne 19. 10. 2010 bylo Magistrátem hl. m. Prahy, odborem dopravněsprávních agend vyhotoveno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Oznámení bylo žalobci doručeno fikcí dne 2. 11. 2010. Dne 8. 11. 2010 podal proti dosažení 12 bodů námitky. Následně dne 5. 1. 2011 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož žalobce dne 24. 1. 2011 využil. Dne 25. 2. 2011 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření žalobce, ve kterém uvedl, že podal stížnost u Inspekce Ministerstva vnitra na postup policie. Dne 11. 4. 2011 pak byl opětovně vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, na které reagoval žalobce telefonickým sdělením, že svého práva nevyužije.
- [22] Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2011, č.j. MHMP 351155/2011, sp.zn. S-MHMP 857133/2010, správní orgán I. stupně námitky žalobce zamítl jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů ke dni 9. 10. 2010 potvrdil.
- [23] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že přestože žalobce dosáhl v celkovém součtu na 19 bodů, v registru jsou body počítány pouze do výše 12, neboť 12 bodů je hranice, která má za důsledek pozbytí řidičského oprávnění. Uvedl, že provedl prošetření zapsání bodů za jednotlivá oznámení a neshledal žádného pochybení. Přestupky byly se žalobcem projednány v blokovém řízení na místě přestupku. Žalobce s pokutami vždy souhlasil, pokutu na místě zaplatil, příp. převzal pokutový blok na pokutu na místě nezaplacenou. Dále uvedl, že stížnost na postup Policie České republiky nemění nic na skutečnosti, že body byly zaznamenány na podkladě oznámení o pravomocně uložených pokutách a do současné doby nedošlo k žádnému zrušení uložených pokut ze strany Policie ČR. Dále správní orgán popsalsmysl a účel bodového systému. Uvedl, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy nebo soudu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu. Uvedl, že v tomto řízení nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné. Námitky tak shledal správní orgán I. stupně nedůvodnými, neboť záznam bodů plně odpovídá pravomocným rozhodnutím, která jsou pro evidenční správní orgán závazná.

- [24] Dne 6. 5. 2011 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uváděl obdobné argumenty jako v podané žalobě.
- [25] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 7. 2017, č.j. 60/2014-160-SPR-3, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [26] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně, který vede registr řidičů, měl zákonem stanovenou povinnost záznam bodů provést; nepříslušelo mu tak posuzovat, zda rozhodnutí o přestupcích bylo nebo nebylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou. Konstatoval, že v prvostupňovém rozhodnutí byly uvedeny všechny přestupky, jichž se žalobce dopustil a o kterých bylo pravomocně příslušným orgánem rozhodnuto. Dále uvedl, že je zřejmé, že žalobce o všech přestupcích, které spáchal, věděl a souhlasil s jejich projednáním v blokovém řízení. Námitky, že s nimi souhlasil ze strachu a že se policisté chovali nestandardně, označil žalovaný na irelevantní, neboť tato problematika nespadá do kompetence správních orgánů v daném řízení. Závěrem pak uvedl, že v průběhu celého řízení nedošlo ze strany Policie ČR a Městské policie hl. m. Prahy ke zrušení žádné pokuty uložené v blokovém řízení, proti které podal žalobce opravné prostředky. Shledal, že předmětná oznámení jsou sama o sobě dostatečně průkazná, a proto jsou žalobcovy námitky proti provedeným záznamům bodů nedůvodné.
- [27] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [28] Soud nejprve uvádí, že s přihlédnutím k rozsahu žaloby a množství argumentů, které se často v celém textu žaloby opakují a překrývají, posuzoval městský soud žalobní námitky na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č.j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č.j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č.j. 1 Afs 88/2013-66; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
- [29] Podle ustanovení § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, v rozhodném znění: *„Řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamenaná v registru řidičů stanovený počet bodů.“*
- [30] Podle odst. 2 téhož ustanovení: *„Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek,*

rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin.“

[31] Podle ustanovení § 123c odst. 1 téhož zákona: „Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů.“

[32] Podle ustanovení § 123c odst. 3 téhož zákona: „Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.“

[33] Podle ustanovení § 123f odst. 1 téhož zákona: „Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.“ Podle odst. 2: „Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.“ Podle odst. 3: „Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.“

[34] Soud dále považuje za vhodné uvést, že problematikou řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů se správní soudy mnohokrát zabývaly, přičemž k této otázce vytvořily ustálenou a komplexní judikaturu. Velmi obsáhle tuto judikaturu shrnuje například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č.j. 2 As 109/2016-32, jenž k této problematice uvádí: „[14] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu v návaznosti na zákonnou úpravu rozlišuje řízení o jednotlivých přestupcích podle zákona o přestupcích od řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou odlišné. V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů lze zkoumat především to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam v registru řidičů proveden v souladu s tímto pokladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. V námitkách proti provedenému záznamu bodů tak může účastník řízení typicky namítat, že žádný přestupek nespáchal, a přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, popř. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, avšak byl mu zaznamenán nesprávný počet bodů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 26. 5. 2016, č.j. 7 As 63/2016-47; dostupné stejně jako ostatní zde zmiňovaná judikatura zdejšího soudu z www.nssoud.cz).

[15] V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č.j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud na tyto závěry navázal a zabýval se povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokuty za přestupek. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že „[o]známení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam však bez dalšího nemůže být důkazem, na

základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“ V citovaném rozsudku pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že předložený spisový materiál neobsahoval žádné důkazy svědčící pro konstatování, že se účastník dopustil přestupku, za nějž mu byly zapsány body, neboť ve správním spise založené podklady neobsahovaly konkrétní údaje o přestupku, jehož spáchání účastník ve svých námitkách popřel. Za takové situace tedy bylo namístě, aby si správní orgán vyžádal další podklady svědčící o tom, že blokové řízení skutečně proběhlo.

[16] Oznámení o uložení blokové pokuty tedy není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Proto, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z důkazů dalších. Současně však nelze závěry vyslovené v rozsudku č.j. 5 As 39/2010-76 chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Správní orgán musí v takovém případě posuzovat jak kvalitu zpochybňujících tvrzení řidiče, tak i kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č.j. 3 As 19/2011-74, nebo ze dne 18. 3. 2015, č.j. 1 As 1/2015-33, na které odkazoval také krajský soud v napadeném rozsudku)“.

[35] S ohledem na výše uvedenou judikaturu proto soud musí uvést, že se plně ztotožňuje s právní argumentací žalovaného, neboť správní orgán I. stupně zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci (myšleno rozhodnutí o přestupku), neboť je na ně nutné nahlížet jako na správné a zákonné do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší. Vzhledem k tomu, že hodnocení dosaženého počtu bodů je primárně prováděno na základě oznámení policie (ustanovení § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), je třeba v případě, kdy se vyskytnou pochybnosti o zaznamenaných údajích, vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl s účastníkem v blokovém řízení skutečně projednán a tedy že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č.j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS).

[36] Na druhou stranu namítaná pochybení musí být opodstatněná, respektive dostatečně závažná pro vyvolání pochybností, že oznámení nelze jako podklad pro zápis použít. Pokud jde o kvalitu zpochybňujících tvrzení v právě projednávané věci, žalobce pouze obecně rozporoval, že pokutový blok podepsal pod nátlakem policistů, rovněž pak rozporoval, zda v daném případě došlo u přestupku k překročení určité zákonem stanovené hranici rychlosti vozidla, či zda bylo zkoumáno, zda při přejíždění z jednoho jízdního pruhu do druhého ohrozil ostatní účastníky silničního provozu. Podle názoru soudu tak žalobce rozporoval zejména ty věci, které se týkaly předmětu řízení o přestupku a mohly být uplatňovány pouze v řízení o přestupku, nikoliv v řízení o provedení záznamu. V této věci je pak nutno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č.j. 6 As 67/2013-16, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud „žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo možné uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení,

jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna. V tomto řízení již nelze ani dodatečně prokazovat, event. vyvracet existenci a pravost lékařského potvrzení v době spáchání přestupku.“

- [37] K námitce týkající se absence souhlasu žalobce s projednáním věci v blokovém řízení soud uvádí, že si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2016, č.j. 2 As 183/2016-38, na který žalobce odkazoval v podané replice. Nejvyšší správní soud formuloval v tomto rozsudku následující právní větu: „[s]ouhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) nelze spatřovat v podpisu bloku vynuceném na podepisující osobě násilím, vážnou a bezprostřední pohrůžkou násilí nebo za stejných podmínek učiněnou pohrůžkou jiné srovnatelně závažné újmy.“
- [38] Žalobcova argumentace ohledně donucení k podpisu pokutového bloku dle názoru městského soudu zůstala pouze v rovině tvrzení, a nic, co je obsahem správního spisu, takovou skutečnost neprokazuje. Soud konstatuje, že žalobce měl jistě možnost na místě uvést své výhrady k chování policistů. Nic takového neučinil, naopak, pokutový blok bez výhrad podepsal. Rovněž pak nelze pominout, že Nejvyšší správní soud se detailně obdobnou situací právě v žalobcem citovaném rozsudku již zabýval, když uvedl, že „[u]přesnit závěry krajského soudu je nicméně třeba v těch částech jeho odůvodnění, v nichž se zabýval okolnostmi podpisu pokutového bloku stěžovatelem, především tím, zda jej stěžovatel podepsal dobrovolně, a rovněž okolnostmi ústního jednání o přestupku dne 23. 10. 2013. Takovými otázkami nebylo důvodu se v nyní projednávané věci vůbec věcně zabývat. Jedinou pro věc relevantní otázkou bylo, jak je výše podrobně vyloženo, zda stěžovatel pokutový blok podepsal, anebo nikoli. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podepsal nejen pokutový blok série FD/2013, číslo bloku D 0147431, k přestupku ze dne 21. 5. 2013, kterým mu byla uložena pokuta za tento přestupek, ale že podepsal i protokol z ústního jednání ze dne 23. 10. 2013, sp.zn. MeRo/8204/OD/13 Špi, kterým uznal své pochybení a správnost pokutového bloku č. D 0147431. Z uvedených dokumentů vyplývá jediný pro nynější věc relevantní závěr – stěžovatel uvedený pokutový blok podepsal v tom smyslu, že jeho podpis se na bloku nachází a byl učiněn jeho vlastní rukou (to ani samotný stěžovatel nezpochybňuje). Otázka, zda vskutku stěžovatel těmito podpisy projevil svoji vůli tak, aby pokutový blok mohl být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, je pro účely provedení takového záznamu a rozhodnutí o námitkách proti němu v tuto chvíli vyřešena. Uplatní se pravidlo o presumpci správnosti (existentních) správních aktů.

Pokud by měl být záznam bodů zpochybněn, musel by nejprve odpadnout podkladový akt tohoto záznamu, a sice dotyčný pokutový blok. Z citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu však jasně vyplývá, že k tomu musí dojít jeho zrušením. V úvahu připadá vedle dozorčího prostředku, který příslušný orgán přes stěžovatelův podnět neuplatnil, obnova řízení. Rozšířený senát se výslovně zabýval eventualitami záměny identity osoby podepisující pokutový blok a zfalšování podpisu třetí osobou. Oběma typům případů je společný klíčový znak popsán v bodě 35 usnesení rozšířeného senátu: „Jiná situace však nastává, když žadatel v žádosti o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Při neudělení tohoto souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení, v důsledku čehož nelze vycházet z toho, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku učiněné v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení, a tudíž nemůže tyto závěry blokového řízení později zpochybňovat. Jestliže tedy žadatel v

žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 zpochybní souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení být provedeno šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně udělal, či nikoliv.“ Je nepochybné, že souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení by nemohl být spatřován v podpisu bloku vynuceném na podepisující osobě násilím, vážnou a bezprostřední pohrůžkou násilí nebo za stejných podmínek učiněnou pohrůžkou jiné srovnatelně závažné újmy. Za takových okolností sice podepisující striktně vzato svoji vůli neztrácí (podepisující ruku vede stále jeho vlastní vůle, vyjma zcela extrémního případu přímého vedení ruky donucující osobou, které by se ovšem zpravidla u pokutového bloku projevilo v „nepřesvědčivé“ podobě podpisu na pokutovém bloku), nicméně tato vůle je vnějším tlakem, jemuž nelze rozumně odolávat, neboť následky odolání nejsou snesitelné, zcela podřízena tomu, kdo na podepisujícího vyvíjí tlak. Pokud by tedy stěžovatel chtěl pokutový blok odstranit pro své přesvědčení, že k jeho podpisu byl donucen, bylo by na něm podat žádost o obnovu řízení podle § 101 odst. 1 písm. a) správního řádu a v ní donucení k podpisu za výše popsanych podmínek tvrdit, plausibilně popsat, jak k němu mělo dojít, a navrhnout důkazy, které by tvrzené skutečnosti mohly prokázat. Jasný návod k dalšímu postupu zde dalo shora již citované usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č.j. 1 As 21/2010-65:

[41] Vedení řízení o žádosti o obnovu blokového řízení umožňuje znění § 100 odst. 2 správního řádu z roku 2004, podle něhož může účastník podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, přičemž o obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Přestupky v blokovém řízení projednává příslušný správní orgán pouze v jednom stupni, z čehož je zřejmé, že ten samý správní orgán bude podle uvedeného ustanovení rozhodovat i o žádosti o obnovu blokového řízení. (...)

[42] Jestliže správní orgán rozhodující o obnově řízení se po provedeném šetření neztotožní s tvrzením obviněného o neudělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení, žádost o obnovu blokového řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu z roku 2004 zamítne a toto rozhodnutí oznámí žadateli, který proti němu může podat odvolání. O něm podle § 89 odst. 1 správního řádu z roku 2004 rozhoduje správní orgán nejbližší nadřazený správnímu orgánu, který žádost o obnovu řízení zamítl. (...)

[43] Pokud naopak správní orgán rozhodující o včasné žádosti o obnovu řízení po provedeném šetření učiní zjištění o zfalšování podpisu či o záměně identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku, rozhodne podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 o obnově blokového řízení. Takové rozhodnutí bude mít přitom podle § 100 odst. 6 věty druhé správního řádu z roku 2004 odkladný účinek, pokud rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení nebylo dosud vykonáno, ledaže správní orgán v rozhodnutí odkladný účinek vyloučí z důvodů uvedených v § 85 odst. 2 správního řádu z roku 2004 nebo ledaže vykonatelnost nebo jiné účinky pokutového bloku již zaniknou podle zvláštního zákona.“

Správní orgán, jenž by v návaznosti na zjištění o neudělení souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení rozhodl o obnově řízení, by byl oprávněn v novém řízení původní pokutový blok bez dalšího zrušit. Vydáním takového zrušujícího rozhodnutí by se věc vrátila zpět do stadia před zahájením řízení o přestupku. V závislosti na okolnostech by pak připadalo v úvahu zejména 2 As 183/2016 nové projednání přestupku nebo odložení věci (v detailech k variantám a podmínkám dalšího procesního postupu viz zejm. body 50-54 shora zmíněného usnesení rozšířeného senátu).“

- [39] V daném případě tak nebylo možné dle názoru soudu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů zpochybnit ani souhlas žalobce s projednáním věci v blokovém řízení, neboť podstatné pro toto řízení byla okolnost, že žalobce předmětné pokutové bloky podepsal, přičemž se uplatní pravidlo o presumpci správnosti správních aktů. V dané věci je sice ze spisového materiálu zřejmé, že žalobce podal dne 28. 1. 2011 u Inspekce Ministerstva vnitra „Stížnost na ignoraci policejních orgánů při šetření přestupků“ a dne 5. 5. 2011 podal podnět k obnově řízení těchto přestupků: č.j. ORIII-24018/PŘ-2010-00136, č.j. KRPA-12213/DN-2010-324, č.j. KRPA-14549/DN-2010-406, avšak do dne vydání napadeného rozhodnutí není ve správním spise založeno žádné rozhodnutí, jímž by bylo jakékoliv podkladové rozhodnutí (pokutový blok) zrušeno. Stejně tak ani v soudním spise není žádné takové rozhodnutí založeno, žalobce ostatně ani takovou skutečnost v podané žalobě netvrdil.
- [40] Soud dále uvádí, že v nyní posuzovaném případě nešlo ani o situaci, kdy by žalobce například namítal, že se přestupku nedopustil, neboť se v rozhodné době nacházel na zcela jiném místě, a své tvrzení přiměřeně doložil. Za těchto okolností nemohla žalobcova strohá a obecná tvrzení sama o sobě zpochybnit obsah oznámení policie založených ve spisu. V takovém případě nebylo podle názoru soudu nutné vyžádat si jako podklad pro rozhodnutí samo rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení. Lze tak konstatovat, že oznámení o uložení blokové pokuty není obecně nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Proto, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z důkazů dalších. Současně toto však nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si přestupku není vědom, či že pokutový blok podepsal pod nátlakem. Správní orgán musí v takovém případě posuzovat jak kvalitu zpochybňujících tvrzení řidiče, tak i kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.
- [41] V souvislosti s oznámením policie soud poukazuje na to, že rozporované pokuty byly žalobci uloženy v blokovém řízení s tím, že k problematice rozhodnutí vydávaných v blokovém řízení komplexně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č.j. 1 As 21/2010-65, ve světle jehož závěrů nemůže většina právních názorů žalobce v žalobě obstát.
- [42] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení č.j. 1 As 21/2010-65 potvrdil ustálenou judikaturu správních soudů, dle které je blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. Tímto rozhodnutím je pokutový blok, kterým se blokové řízení končí. Podle ustanovení § 84 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích *„přestupek lze projednat uložení pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. Proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat.“* Podle ustanovení § 85 odst. 3 a 4 zákona o přestupcích *„nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převezetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí. ... Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.“* V ustanovení § 84 odst. 1 zákona o přestupcích jsou tedy zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení spočívající ve spolehlivém zjištění přestupku, nedostatečnosti vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit.

[43] Právě ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je podle názoru Nejvyššího správního soudu podmínkou blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení stanovené v ustanovení § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (nechť si každý střeží svá práva) se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení (srov. odstavce 30 – 32 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010-65). Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu jsou již orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení, nevyhledávají žádné důkazní prostředky a neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci. (srov. odstavce 27 a 28 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010-65). Zrušení pravomocného pokutového bloku se pak lze domoci např. prostřednictvím obnovy řízení na žádost podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, jak již bylo konstatováno výše

[44] Z citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu tedy plyne zásada nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti pokutového bloku jako pravomocného správního rozhodnutí *sui generis*. Udělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* stěžovatel převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci uložena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích. Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž zcela vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání přestupků na místě, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích.

[45] Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo možno uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Orgánu příslušnému k řízení o

námítkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna.

- [46] Soud tak dospěl k závěru, že správní orgány měly v daném případě postaveno najisto, že údaje uvedené v oznámení o udělení pokuty v bodovém řízení za přestupek odpovídají skutečností uvedeným v pravomocném rozhodnutí ve formě pokutového bloku, na jejichž podkladě byly zaznamenány. Skutek byl s žalobcem projednán v blokovém řízení a řízení bylo pravomocně ukončeno řádně a úplně vyplněným pokutovým blokem. Žalobce pokutu za přestupkové jednání uhradil, pokutový blok převzal a vše stvrdil svým podpisem. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahovalo popis přestupků zákona o silničním provozu.
- [47] Zdejší soud rovněž neshledal důvodnou ani námitku žalobce o nesprávném přístupu k dokazování ze strany správních orgánů. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44, soud uvádí, že v řízení o námítkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů se správní orgán nemůže zabývat ničím jiným, než zda je zde příslušné pravomocné rozhodnutí, zda jím byla uložena sankce za jednání zařazené do bodového hodnocení a zda do registru řidičů byl zaznamenán správný počet bodů. Není tedy oprávněn přezkoumávat zákonnost pravomocných rozhodnutí příslušných orgánů, neboť je jimi zcela vázán. Soud považuje za nepochybné, že pokutový blok obsahoval jasnou a srozumitelnou informaci o tom, že pokuta je ukládána za to, že žalobce se dopustil konkretizovaného přestupku. Podpis žalobce na pokutovém bloku pak znamenal souhlas žalobce se zjištěným skutkovým stavem a jeho právní kvalifikací.
- [48] Soud pak dále neshledal, že by v řízení bylo porušeno ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, neboť správní orgán I. stupně sice do správního spisu založil oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, která obdržel od příslušných útvarů policie, aniž by o nich výslovně žalobce dle tohoto ustanovení vyrozuměl, zároveň však nelze pominout, že žalobce byl následně vyzván v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s poklady pro vydání rozhodnutí, čehož dne 24. 1. 2011 využil. Žalobcova procesní práva, zejména právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, což soud považuje za jedno ze stěžejních procesních práv účastníků správního řízení, tak nebyla tímto postupem správního orgánu I. stupně výrazně dotčena. Ačkoliv soud tedy dospěl k závěru, že správní orgán v této otázce nepostupoval v souladu se správním řádem, zároveň neshledal, že by se jednalo o takovou vadu řízení, jež by mohla mít vliv na zákonnost prvostupňové, resp. napadeného rozhodnutí.
- [49] Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán pouze konstatoval, že záznamy bodů odpovídají oznámením o uložení blokových pokut a zákona, ale již se konkrétně nezabýval tím, zda např. přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu ze dne 24. 5. 2010 vůbec splňoval podmínky pro bodový postih, tj. zda se jednalo o překročení rychlosti o více jak 5 km/h v obci; resp. u přestupku ze dne 7. 9. 2010 se měl správní orgán zabývat tím, zda došlo k předjíždění z jednoho jízdního pruhu do druhého, a zda tím žalobce ohrozil jiného řidiče. Dále pak žalobce namítal, že se správní orgán nijak nevypořádal s tím, že jízda na žlutý signál „Pozor!“ není bodovaná.
- [50] Soud k této námitce uvádí, že počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, nelze tedy uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze k zákonu o silničním provozu

uvedeno. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin je tak řidiči uložena sankce podle zákona o silničním provozu, příp. trest za spáchaný trestný čin, a zároveň, pokud se jedná o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, je mu zaznamenán příslušný počet bodů, přičemž zákon o silničním provozu v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů za tato jednání. Správní orgán, který vede řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů, pouze přezkoumává, zda se jedná o existující a způsobilý podklad pro záznam bodů, zda byl záznam proveden v souladu s podkladem a zda počet bodů odpovídá bodovému hodnocení v příloze k zákonu o silničním provozu. Z toho důvodu nebyly správní orgán v nyní projednávané věci povinny zkoumat žalobcem výše uvedené namítané skutečnosti, tj. zda se jednalo o překročení rychlosti o více jak 5 km/h v obci, resp. zda došlo při přejíždění z jednoho jízdního pruhu do druhého k ohrožení jiného řidiče, jelikož stačilo pouze vycházet z předložených oznámení.

[51] Přesto soud považuje za vhodné se k těmto námitkám vyjádřit. K přestupku ze dne 24. 5. 2010 podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu („fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹“), jež byl v době spáchání upraven totožně v ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích, soud uvádí, že z oznámení Městské policie ze dne 25. 5. 2010, č.j. MP ÚCÚ ÚŘP – 58561/2010/4, vyplývá, že se žalobce dopustil tohoto přestupku dne 17. 3. 2010 ve 23:29 na ul. 5. k., P. 4, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km.h⁻¹, tím, že mu byla naměřena rychlost 66 km.h⁻¹, po odečtení odchylky měření 63 km.h⁻¹. Žalobci byla dle oznámení dne 24. 5. 2010 uložena pokuta ve výši 1.000 Kč v blokovém řízení, číslo bloku 1160563, série SB/2008. Z uvedeného oznámení tedy jasně vyplývá, jakého přestupku se žalobce dopustil (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci), přičemž z obsahu oznámení se jasně podává i to, o kolik žalobce dovolenou rychlost v daném místě překročil – o 13 km.h⁻¹. V daném případě tak nemůže být sporu o tom, že toto jednání žalobce lze zahrnout do popisu porušení předpisů o provozu na pozemních komunikacích označeného v příloze k zákonu o silničním provozu jako „překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem nebo dopravní značkou o více než 5 km.h⁻¹ a méně než 20 km.h⁻¹ v obci nebo o více než 10 km.h⁻¹ a méně než 30 km.h⁻¹ mimo obec“, za což nyní i v době spáchání přestupku zákon stanovil 2 body.

[52] K přestupku ze dne 7. 9. 2010 podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu („fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“), jež byl v době spáchání upraven obdobně v ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, soud uvádí, že z oznámení Policie České republiky ze dne 8. 9. 2010, č.j. KRPA-12213/DN-2010-324, vyplývá, že dne 7. 9. 2010 v 8:10 hod. řídil v druhém jízdním pruhu zprava žalobce osobní vozidlo reg.zn. X v P. 2 po ulici J. ve směru od ulice Š. k ulici S.; v blízkosti křižovatky ulic J. – K. během přejíždění do druhého jízdního pruhu zleva se střetl s osobním vozidlem reg.zn. X, které řídil v jízdním pruhu druhém zleva P. P.; vznikla hmotná škoda na vozidlech; ke zranění osob nedošlo. Dále je v oznámení konstatováno, že tímto jednáním žalobce porušil ustanovení § 4 písm. a), § 4 písm. b) a § 12 odst. 5 zákona o silničním provozu, za což mu byla udělena bloková pokuta ve výši 500 Kč, číslo pokutového bloku: UG/2008 G 2123435. Z uvedeného oznámení tedy dle soudu jasně vyplývá, jakého přestupku se žalobce dopustil, přičemž je tento jasně v oznámení popsán – dopravní nehoda při přejíždění

z jednoho jízdního pruhu do druhého, při které došlo ke hmotné škodě na vozidlech. Dle názoru soudu je tak nesporné, že toto jednání žalobce lze zahrnout do popisu „ohrožení jiného řidiče při přejíždění s vozidlem z jednoho jízdního pruhu do druhého“, neboť jednáním žalobce došlo k dopravní nehodě, při které došlo sice pouze k hmotné škodě na vozidlech, ale zároveň zákon nepočítá se způsobením škody či jiného škodlivého následku, ale postačuje „ohrožení“, k čemuž při dopravní nehodě nepochybně došlo. Příloha k zákonu o silničním provozu pak nyní stanoví za tato jednání 5 bodů, v době spáchání přestupku to byly pouze 3 body.

[53] K přestupku ze dne 9. 10. 2010 podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu (*„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.“*), jež byl v době spáchání upraven obdobně v ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o přestupcích, soud uvádí, že z oznámení Policie České republiky ze dne 11. 10. 2010, č.j. ORIII-24018/PŘ-2010-001363, vyplývá, že dne 9. 10. 2010 v 23:05 hod. v ulici R. n., P. 8, žalobce nezastavil na signál se žlutým světlem „Pozor!“. Dále je v oznámení konstatováno, že tímto jednáním žalobce porušil ustanovení § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu, za což mu byla udělena bloková pokuta ve výši 2.500 Kč, číslo pokutového bloku: AL/2009 3924508. Z uvedeného oznámení dle soudu jasně vyplývá, jakého přestupku se žalobce dopustil, neboť nezastavil na žlutý signál „Pozor!“, ačkoliv tato povinnost je dána v ustanovení § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu, kde je stanoveno: *„[p]ři řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál se žlutým světlem "Pozor!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením; je-li však toto vozidlo při rozsvícení tohoto signálu již tak blízko, že by řidič nemohl vozidlo bezpečně zastavit, smí pokračovat v jízdě. Svítí-li světlo tohoto signálu přerušovaně, nejde o křižovatku s provozem řízeným světelnými signály.“* Toto jednání žalobce tak nepochybně lze zahrnout pod popis „nezastavení vozidla na signál, který přikazuje řidiči zastavit vozidlo, nebo nezastavení vozidla na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou“, za což tehdy i nyní stanoví příloha k zákonu o silničním provozu 5 bodů. Názor žalobce, že jízda na žlutý signál „Pozor!“ není bodována, je tak nesprávný.

[54] Žalobce dále namítal skutečnost, že správní řízení trvalo bez jeho zavinění více než sedm let a k pozbytí řidičského průkazu došlo bez jakékoliv časové návaznosti na dopravní přestupky spáchané žalobcem v průběhu roku 2009 až 2011. Soud konstatuje, že lhůta pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 71 správního řádu je lhůtou procesní, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Při posuzování povahy této konkrétní lhůty soud vycházel analogicky ze stejných teoretických úvah, jako Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č.j. 9 As 114/2011-58. Teorie rozlišuje 2 typy lhůt, a to lhůty hmotněprávní (prekluzivní, propadné) a lhůty procesní (pořádkové, soudcovské). Zatímco se zmeškáním hmotněprávních lhůt je spojen jasný následek v podobě zániku práva, a tyto lhůty nelze vrátet ani prominout, procesní lhůty jsou lhůty stanovené především v rámci snahy o efektivní řízení a jejich zmeškání nemusí mít za následek ztrátu práva. S nedodržením procesních lhůt zákon přímo nespojuje žádné právní následky pro věc samu.,

zatímco u hmotněprávních lhůt zákon upravující tyto lhůty stanoví s jejich uplynutím konkrétní právní důsledky. Přestože ustanovení § 71 správního řádu stanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí, není z něj patrno, že by s jejím nedodržením zákonodárce spojoval důsledky pro řízení ve věci samé, např. že by již nebylo možno po uplynutí této lhůty ve věci pokračovat či vydat rozhodnutí. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by v zákoně ustanovení k ochraně proti nečinnosti dle ustanovení § 80 odst. 1 správního řádu, jelikož by již samotným uplynutím lhůty správní orgány pozbyly možnost věc projednat a rozhodnout, ani nadřízený orgán by tak neměl možnost učinit opatření proti nečinnosti.

[55] Také ustálená judikatura považuje lhůty dle ustanovení § 71 správního řádu za pořádkové. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č.j. 9 A 128/2010-33 uvádí, že: „nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně nemůže být důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Uvedená lhůta je zcela jednoznačně lhůtou toliko pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1, 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení. Této možnosti nicméně žalobce nevyužil.“ Městský soud v Praze poté v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č.j. 5 A 153/2017-36, uvádí, že: „(...) lhůty k vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu jsou podle ustálené judikatury lhůtami pořádkovými, s jejichž marným uplynutím zákon automaticky nespojuje žádné negativní následky; i po jejich uplynutí lze ve věci vést správní řízení a vydat rozhodnutí. Přestože je tedy zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem k vydání rozhodnutí, jakož i neefektivní vedení správního řízení vadou řízení, není je možno považovat za podstatná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Bez dalšího proto nedodržení lhůty ani neefektivnost vedeného řízení nepředstavuje důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí soudem.“

[56] Lhůta pro vydání rozhodnutí je tedy svou povahou lhůtou pořádkovou a samotné nedodržení této lhůty nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Porušení lhůty může být titulem pro náhradu škody nebo nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů. V určitých případech by porušení lhůty pro vydání rozhodnutí mohlo vést k jiným řízením (podání žaloby proti nečinnosti dle ustanovení § 79 a násl. s.ř.s. nebo žaloby zásahové dle ustanovení § 82 a násl. s.ř.s.).

[57] Zároveň soud uvádí, že ve věci není pochyb o tom, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí s velkým prodlením a ze správního spisu nevyplývá, že by v tomto mezidobí činil nějaké nezbytné úkony pro vydání rozhodnutí ve věci. Délka řízení ale sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť lhůty k vydání rozhodnutí dle ustanovení § 71 správního řádu jsou lhůtami procesními. Nedodržení této lhůty proto není důvodem ke zrušení rozhodnutí, stejně tak následné pozitivní chování žalobce není důvodem pro zrušení rozhodnutí. S marným uplynutím lhůty k vydání rozhodnutí je spojena výhradně povinnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti, jakmile se o nečinnosti dozví. Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti je oprávněn podat také účastník řízení. Žalobce tohoto oprávnění nevyužil a neučinil žádné kroky směřující k ukončení nečinnosti žalovaného.

- [58] Žalobce dále namítal, že by se na řízení o námitkách měla analogicky použít i prekluzivní lhůta k projednání přestupku, podle které by došlo k zániku odpovědnosti žalobce. V tomto bodě soud opětovně zdůrazňuje, že řízení o námitkách je odlišné od řízení o přestupku. Zde dotčené řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru není řízení, ve kterém by se posuzoval daný přestupek a odpovědnost žalobce. K provedení záznamu v registru dle ustanovení § 123b odst. 1 a 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích je naopak rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu potřeba jako podklad a řízení o přestupku tak předchází řízení o námitkách proti záznamu bodů. Z toho vyplývá i výše zmiňovaná konstantní judikatura týkající se možnosti přezkumu v rámci řízení o námitkách, na kterou žalobce sám v žalobě upozornil. Podle této judikatury je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9 As 96/2008-44, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č.j. 6 As 67/2013-16). Na tomto přístupu nezmění nic ani usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6 As 114/2014-55, který konstatoval, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle ustanovení § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, je „*trestem*“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
- [59] Řízení o přestupku a řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru jsou dvě typově odlišná řízení, která se řídí jinými zásadami a která mají jiné procesní postupy. Nelze tedy analogicky převzít ustanovení o prekluzivní lhůtě z přestupkového zákona, když zákon o provozu na pozemních komunikacích má v ustanovení § 123 f odst. 4 vlastní úpravu, podle které podá-li řidič po dosažení celkového počtu 12 bodů námitky proti provedení záznamu bodů, běh lhůt stanovených v ustanovení § 123c odst. 3 se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci. Citované zákonné ustanovení naprosto jasně definuje od kdy do kdy se přerušuje běh lhůt a správní orgán ani soud tak nemá prostor používat analogicky ustanovení přestupkového zákona.
- [60] Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2011, č.j. 8 As 23/2010-89, ve kterém tento uvádí, že negativním důsledkem opakovaného porušování předpisů o provozu na pozemních komunikacích je dosažení 12 bodů a pozbytí odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí také došel k závěru, že: „(...) *v případě, že řidič již dosáhne dvanácti bodů, a to nezávisle na přerušení běhu lhůt daných v § 123c odst. 3 zákona, nemůže se takto získaných bodů zbavit řádným chováním, s nímž počítá § 123e odst. 1, ale pouze cestou jinou, stanovenou v ustanoveních § 123d odst. 1 a 3 zákona, která upravují, jakým způsobem musí řidič postupovat při dosažení dvanácti bodů.*“ To znamená, že k nabytí způsobilosti může dojít pouze postupem dle § 123d tohoto zákona, tedy uplynutím jednoho roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění a prokázáním, že se žadatel podrobil přezkoušení z odborné způsobilosti. Již získaných 12 bodů a následků z toho vyplývajících se řidič nemůže zbavit řádným chováním, byť by v důsledku odkladného účinku podání námitek proti záznamu o dosažení 12 bodů nadále disponoval řidičským oprávněním.

- [61] K námitce ukládání nižších trestů v případě dlouhého řízení, resp. zohledňování dalších skutečností (rodinné poměry, potřeba řidičského oprávnění pro výkon zaměstnání), soud uvádí, že je opět nutné rozlišovat řízení o přestupku a řízení o námitkách proti záznamu bodů. Správní orgán I. stupně ve zde dotčeném případě zaznamenává dosažený počet bodů a v případě dosažení stanoveného maxima oznamuje toto řidiči a vyzve ho k odevzdání řidičského průkazu, v řízení o námitkách zase provádí přezkum v mezích již výše uvedených. Ani žalovaný v rámci řízení o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí námitek neměl možnost přezkoumávat výši trestu s ohledem na délku řízení a další zmiňované okolnosti. Správní orgán I. stupně ani žalovaný nezvažují, jaký trest se za správní delikt má uložit, a nemají tedy dle názoru soudu ani možnost žádným způsobem tento již uložený trest revidovat.
- [62] Soud se dále zabýval námitkou žalobce, ve které namítal vady výroku prvostupňového rozhodnutí (nesrozumitelnost, neurčitost, nedostatečnost). Výrok prvostupňového rozhodnutí je formulován takto: „*Námitky pana T. S. se zamítají jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů ke dni 09.10.2010 se potvrzuje.*“ Soud dospěl k závěru, že výrok prvostupňového rozhodnutí odpovídá ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, přičemž z něj jasně vyplývá, že žalobci byl v registru řidičů potvrzen záznam 12 bodů ke dni 9. 10. 2010 (tj. na základě přestupků ze dne 20. 8. 2009, ze dne 17. 3. 2010, ze dne 7. 9. 2010 a ze dne 9. 10. 2010), když právě tímto posledním záznamem žalobce dosáhl 12 bodů, na základě čehož správní orgán I. stupně zahájil předmětné správní řízení. Žalobce sice výše uvedenými přestupky dosáhl na 15 bodů v registru řidičů, ale z hlediska zákona je podstatnou hranicí hranice 12 bodů, se kterou zákon spojuje vyjmenované právní důsledky (pozbytí řidičského oprávnění). Ostatně o tom, že rozhodující je hranice 12 bodů a nikoliv další body nad tuto hranici svědčí i skutečnost, že správní orgán I. stupně do odůvodnění svého rozhodnutí uvedl i další bodované přestupky, které žalobce v mezidobí do dne vydání prvostupňového rozhodnutí spáchal, tj. přestupek ze dne 22. 10. 2010 – obdobný přestupek jako ten ze dne 7. 9. 2010 (jízda v jízdních pružích) – 3 body, a přestupek ze dne 24. 3. 2011 – nerozsvícená obrysová a potkávací nebo dálková světla za jízdy při snížené viditelnosti – 1 bod, v důsledku čehož tak bylo u žalobce evidováno celkem 19 bodů, avšak tuto skutečnost konstatoval jen v tom smyslu, že další žalobcovy body eviduje, ale pro řízení je podstatné dosažení hranice 12 bodů, k čemuž nepochybně v případě žalobce došlo. V daném případě tak soud dospěl k závěru, že výrok prvostupňového rozhodnutí je dostatečně určitý, srozumitelný a s ohledem na znění zákona o silničním provozu dostatečný.
- [63] Rovněž pak žalobce namítal porušení práva na spravedlivý proces, neboť mu nikdy nebylo sděleno, že by za přestupky, kterých se měl dopustit, byl prováděn též záznam stanoveného počtu bodů, přičemž mu nikdy nebylo sděleno obvinění.
- [64] Soud k této námitce uvádí, že zákon o silničním provozu stanoví, že žádné „obvinění“ řidiči (žalobci) sdělováno není, ale je mu pouze sděleno dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Ke skutečnosti, že příslušné orgány žalobce neinformovaly o jednotlivých záznamech bodů učiněných v registru řidičů, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že platné právní předpisy takovou povinnost nestanoví, když zákon o silničním provozu ani neukládá správním orgánům ve výroku rozhodnutí o přestupku uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, když zároveň zákon stanoví, že řidič je informován až při dosažení 12 bodů vedoucímu k odebrání řidičského oprávnění. Soud

k této námitce uzavírá, že povědomost o bodovém systému a jeho fungování je všeobecně známá, přičemž je na žalobci jako řidiči, který nadto řidičské oprávnění potřebuje pro výkon svého povolání (taxislužba), aby si ohlídal, že nepáchá „bodované“ přestupky.

[65] Pro úplnost pak soud konstatuje, že otázkou evidence bodů v registru řidičů se zabýval ve své rozhodovací činnosti i Ústavní soud. V usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2017, sp.zn. II.ÚS 1109/16, je uvedeno: „...Ústavní soud nikterak nezpochybňuje východisko stěžovatele, že záznam stanoveného počtu bodů v registru dle ustanovení § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, jak ostatně dovodil Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rozšířeného senátu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6 As 114/2014-55, pozn. soudu). Ústavní soud ovšem nesouhlasí se způsobem, jakým stěžovatel tento právní názor interpretuje a aplikuje na svůj případ. Stěžovatel totiž ve své argumentaci vychází z názoru, že se jedná o trest zcela samostatný, a proto také jeho uložení musí předcházet úplné a samostatné trestní (sankční) řízení (včetně přezkumu všech skutkových okolností), do něhož se plně promítají zásady trestního řízení, zejména pak zásady *ne bis in idem*, jejímž cílem je zabránit zahájení dalšího trestního řízení o témže skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto [srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen "ESLP") ve věci Nikitin proti Rusku, č. 50178/99, nebo ve věci Sergey Zolotukhin proti Rusku, č. 14939/03]. Tento názor stěžovatele ovšem nekoresponduje s právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v citovaném usnesení rozšířeného senátu a přejatým i do odůvodnění ústavní stížnosti napadeného rozsudku, v němž (s oporou v judikatuře ESLP, srov. např. rozsudek ve věci Maszni proti Rumunsku, č. 59892/00) dovodil, že „pokud jde o druhý rozměr zásady *non bis in idem*, tj. o vztah mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů, žalobce není ve smyslu čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě znovu trestán za totéž jednání, za které byl již potrestán dříve.“ Jinými slovy, pozbytím řidičského oprávnění je trestáno opakované páčání přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a je tedy sankcí *sui generis* za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v ustanovení § 123c zákona o silničním provozu. Není tedy dána totožnost skutku, a nejedná se tak o trest za původní (jednotlivá) protispolečenská jednání, a proto ani nemůže jít o opakovaný postih podle čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě.“

[66] Bodové hodnocení přestupků, jak je v současné podobě zákonem upraveno, je podle soudu jak z hlediska výběru tzv. bodových přestupků, tak z hlediska hranice, jejíž dosažení znamená ztrátu řidičského oprávnění, ústavně konformní. Stojí na zásadě ukládání bodů za spíše závažnější přestupky, přičemž k dosažení hranice 12 bodů je třeba dopustit se v rozhodném období aspoň dvou bodových přestupků, zpravidla však tří či více. K záznamu bodů dochází zcela automaticky a není v rozporu s žádným právním předpisem ani judikaturou, že množství bodů odpovídající spáchanému přestupku, které bude evidováno v registru řidičů, není uvedeno již v samotném rozhodnutí o přestupku. Veškeré námitky žalobce týkající se principu přidělování bodů považuje soud za nedůvodné.

[67] K námitce týkající se příznivější právní úpravy ve prospěch žalobce soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č.j. 6 As 60/2016-23, kde tento dospěl k následujícímu závěru: „[p]ři záznamu bodů do registru řidičů se zásada příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny základních práv a svobod) ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6 As 114/2014-55, č. 3339/2016 Sb. NSS, uplatní toliko v těch případech, kdy ke změně zákona v pachatelův prospěch (ke snížení počtu bodů zaznamenávaných za daný přestupek) došlo v období

mezi spácháním přestupku a okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o tomto přestupku. Usnesení rozšířeného senátu č.j. 6 As 114/2014-55 nelze interpretovat tak, že by správním orgánům až v řízení o námitkách příkazovalo v případech, kdy byl přestupek spáchán i o něm bylo pravomocně rozhodnuto před změnou právní úpravy, znovu rozhodovat o „potrestání“ přestupce a revidovat body zaznamenané v registru řidičů jen proto, že v době po uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku a před námitkovým řízením došlo ke změně zákona ve prospěch pachatele.“ Správní orgán I. stupně ani žalovaný nemohl znovu přezkoumávat výši trestu a tuto případně nějak revidovat z toho důvodu, že od uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku došlo ke změně zákona ve prospěch pachatele, nota bene k takovému případu došlo pouze ve vztahu k přestupku žalobce ze dne 24. 3. 2011 – nerozsvícená obrysová a potkávací nebo dálková světla za jízdy při snížené viditelnosti, za který příloha k zákonu o silničním provozu stanovila v době spáchání přestupku 1 bod, zatímco v současném znění není tento přestupek bodován. Ani tato okolnost by však nemohla mít vliv na zákonnost prvostupňového, resp. napadeného rozhodnutí, neboť toto potvrzovalo žalobcem dosaženou hranici 12 bodů ke dni 9. 10. 2010, zatímco tento dříve jednobodový přestupek byl spáchán až dne 24. 3. 2011 a nebyl tedy určujícím pro překročení hranice 12 bodů ke dni 9. 10. 2010.

- [68] S přihlédnutím ke shora uvedenému je zřejmé, že žalovaný nepochybil a postupoval v souladu se zákonem, když zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žaloba tedy není důvodná, proto ji soud podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
- [69] Pro úplnost pak soud uvádí, že pokud právní zástupce nesouhlasil se zveřejněním některých informací, pak tato jeho výtky směřuje vůči Nejvyššímu správnímu soudu, kterou městský soud nemůže hodnotit.
- [70] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. července 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu